

ΠΑΝΟΣ ΣΑΚΕΛΗΣ

Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ
ΤΗΣ
ΠΡΩΤΗΣ ΠΥΛΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ 2015

ΑΦΥΠΝΙΣΗ

8 Νοεμβρίου 2514 – ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ

Ο Τόμας δεν ήξερε αν έπρεπε να κλάψει ή να γελάσει κι ο λόγος ήταν απλός. Μόλις άνοιξε τα μάτια του κατάλαβε ότι βρισκόταν σε θάλαμο νοσοκομείου. Το μόνο που θυμόταν κι' αυτό αμυδρά ήταν ότι κάπου γινόταν πόλεμος. Θυμόταν ακόμα ότι είχε γίνει μια τεράστια έκρηξη, αλλά η μόνη εικόνα που έφερνε καθαρά στην μνήμη του απ' αυτό ήταν κομμάτια από ανθρώπινα άκρα.

Αφού βρίσκομαι σε νοσοκομείο σημαίνει ότι δεν πέθανα, σκέφτηκε.

Αυτό ήταν το καλό σενάριο. Το κακό ήταν ότι δεν μπορούσε να κουνηθεί. Προσπάθησε να φωνάζει τη νοσοκόμα αλλά καμιά φωνή δεν έβγαινε από μέσα του. Δεν μπορούσε να κουνήσει ούτε τα χείλια του και δυστυχώς το κακό σενάριο είχε και συνέχεια. Δεν θυμόταν τίποτα απ' την μάχη. Ούτε ποιος ήταν κι ούτε με το μέρος ποιων πολεμούσε, αν τελικά πολεμούσε ή αν απλώς είχε εμπλακεί σ' εκείνη την μάχη χωρίς να το θέλει. Αποφάσισε να χαλαρώσει. Κάποιος γιατρός ή κάποια νοσοκόμα θα περνούσε απ' το κρεβάτι του και θα μάθαινε.

Δεν πέρασε πολύ ώρα όταν του φάνηκε ότι η πόρτα του δωματίου άνοιξε αν και δεν έβλεπε τίποτα μια που δεν μπορούσε να στρίψει το κεφάλι του. Περισσότερο ένιωσε μια παρουσία δίπλα του παρά την είδε.

«Καλημέρα Τόμας», ακούστηκε να του λέει μια ζεστή, μάλλον γυναικεία φωνή.

«Πού βρίσκομαι;» ρώτησε με την σειρά του χωρίς να είναι βέβαιος ότι τον άκουσε κανείς.

«Μην βιάζεσαι. Όλα στην ώρα τους. Θυμάσαι πως σε λένε;»

«Τόμας Νάιτ», είπε ευχαριστημένος με την δυνατότητα να επικοινωνεί.

«Από πού είσαι Τόμας;» τον ξαναρώτησε χαμογελώντας η γυναίκα.

«Τι εννοείς γιατί δεν κατάλαβα την ερώτησή;»

«Εννοώ από ποιον πλανήτη και από ποιο πλανητικό σύστημα», ακούστηκε πάλι η φωνή της.

Τα έχασε. Προσπάθησε να καταλάβει τι του έλεγε.

«Υπονοείς ότι δεν βρίσκομαι στο Ηλιακό σύστημα;»

«Δεν ήρθε ακόμα η ώρα των απαντήσεων, οπότε σε παρακαλώ απάντησέ μου με όσες περισσότερες λεπτομέρειες μπορείς;»

«Γεννήθηκα σε μια φτωχογειτονιά της Βοστώνης, του πλανήτη Γη που βρίσκεται στον βραχίονα του Ωρίωνα του γαλαξία Γαλακτώδης Δρόμος», της απάντησε κι ένοιωσε ικανοποιημένος που μπόρεσε να θυμηθεί τόσες λεπτομέρειες.

«Ωραία. Τι άλλο θυμάσαι;»

«Θυμάμαι το όνομά μου και πως σε κάποιο μέρος, αλλά όχι στην Γη, συμμετείχα χωρίς να το θέλω σε κάτι σαν πολεμική σύρραξη αν και γι' αυτό το τελευταίο δεν είμαι και πολύ σίγουρος».

«Μήπως μπορείς να μου πεις με ποιανού το μέρος ήσουν;»

«Όχι, δεν θυμάμαι».

«Δεν πειράζει, θα θυμηθείς σιγά-σιγά. Χαλάρωσε τώρα και κοιμήσου. Θ' απαντήσω στις ερωτήσεις σου όταν θα είσαι σε θέση να καταλάβεις κάτι περισσότερο».

«Είσαι νοσοκόμα;» βιάστηκε να την ρωτήσει πριν προλάβει να φύγει.

«Δεν είμαι ακριβώς νοσοκόμα, αλλά ούτε και γιατρός. Είμαι κάτι σχετικό και με τα δύο. Γιατρός πάντως δεν χρειάζεται να έρθει. Είσαι κάτω από συνεχή και πλήρη ιατρικό έλεγχο. Πρέπει όμως να σταθεροποιηθεί η λειτουργία του εγκεφάλου σου ώστε να μπορέσουμε να συνεννοηθούμε καλύτερα».

«Γιατί ενώ σ' ακούω δεν σε βλέπω;»

«Έχουμε δώσει μια τέτοια εντολή στον εγκέφαλό σου. Σταματήσαμε την λειτουργία του οπτικού νεύρου σε μια πλασματική εικόνα ώστε ο εγκέφαλος ν' αναπλάσει τα κύτταρά του χωρίς επεμβάσεις από περιττές εσωτερικές διαδικασίες.»

«Πότε βλέπεις να τελειώσει αυτό;» ρώτησε με αγωνία.

«Θα δούμε.»

Ένοιωσε να βυθίζεται σε μια ονειρική κατάσταση χωρίς νόημα και χωρίς συνέχεια.

Συνερχόταν και βυθιζόταν ξανά γι' άγνωστο χρονικό διάστημα. Κάποια στιγμή ξανάκουσε την φωνή της γυναίκας.

«Πώς είσαι;»

«Τα ίδια» της απάντησε χαμένος σ' αυτό που ένοιωθε.

«Ναι, μόνο που τώρα έχει σταθεροποιηθεί κάπως η κατάσταση και μπορούμε να επαναφέρουμε σε λειτουργία το οπτικό σου κέντρο.»

«Αυτό είναι καλό.»

«Πρέπει όμως πρώτα να μ' ακούσεις και να σιγουρευτώ ότι θα έχεις καταλάβει αυτά που θα σου πω. Είσαι έτοιμος;»

«Νομίζω ναι.»

«Ξεκουράσου λοιπόν και θα επιστρέψω σε τρεις ώρες.»

«Μπορώ να κάνω αλλιώς;»

«Όχι, δεν μπορείς.»

Ο Τόμας τις τρεις αυτές ώρες δεν σταμάτησε να παρατηρεί τον χώρο. Ήταν σίγουρος πως ήταν ένας τρισδιάστατος χώρος αλλά μέσα σ' αυτόν ο ίδιος δεν υπήρχε. Δεν υπήρχε σαν σώμα, αλλά απ' την άλλη ήταν σαν να βρισκόταν ακριβώς στο κέντρο του ενώ του ήταν αδύνατο ν' αλλάξει σημείο παρατήρησης. *Πλασματική εικόνα του δωματίου*, θυμήθηκε. *Προηγμένη τεχνολογία. Πού στο διάβολο βρίσκομαι;*

Ένοιωσε πάλι την παρουσία δίπλα του.

«Έτοιμος;» του είπε η φωνή.

«Είμαι όλος αντιά», είπε περιπαιχτικά ο Τόμας.

«Πραγματικά, αυτή την στιγμή είσαι μόνο αντιά και γι' αυτό θέλω την προσοχή σου. Ό,τι δεν καταλαβαίνεις, θα με διακόπτεις και θα

ρωτάς. Εντάξει;»

«Εντάξει».

«Λοιπόν ξεκινάω. Στον πλανήτη σου, στην Γη, όπως την είπες, οι αισθήσεις που έχετε αναπτύξει έχουν να κάνουν με την επιβίωσή σας σαν είδος. Βλέπετε, ακούτε, έχετε την αίσθηση της αφής, της γεύσης και της όσφρησης, ώστε να μπορείτε τα εξωτερικά ερεθίσματα να τα μετατρέπετε σε γνωστές εσωτερικές σας εικόνες. Την δουλειά αυτή την κάνουν οι συνάψεις του εγκεφάλου σας».

«Αυτά τα ξέρω», της απάντησε χωρίς να καταλαβαίνει τον λόγο που του τα έλεγε.

«Τι γίνεται όμως στην περίπτωση που ένα εξωτερικό ερέθισμα δεν ανταποκρίνεται στις γνωστές σας κατατάξεις; Ψάχνετε και βρίσκετε την πιο κοντινή εικόνα και βλέπετε ή ακούτε αυτό το ερέθισμα με βάση τις συνάψεις σας», συνέχισε η φωνή μην δίνοντας σημασία στην παρέμβασή του.

«Μπορείς να μου δώσεις ένα παράδειγμα;»

«Υπάρχουν κάποιοι ενεργειακοί δυναμισμοί που μοιάζουν με άνθρωποι αλλά που όμως δεν είναι. Τέτοιοι δυναμισμοί είναι για παράδειγμα οι νύμφες ή οι σάτυροι».

«Πλάκα μου κάνεις! Καιρός είναι να μου πεις ότι υπάρχουν νεράιδες κι άλλες τέτοιες σαχλαμάρες».

«Το τι πραγματικά πιστεύεις γι' αυτούς τους δυναμισμούς μ' αφήνει αδιάφορη μια που αυτό που θεωρείς ότι είμαι είναι μια γυναίκα του γένους σου».

«Τι είσαι δηλαδή;» ρώτησε έντρομος αυτή την φορά.

«Βιάζεσαι. Θα σου πω όταν έρθει η ώρα. Αυτό που σου είπα το κατάλαβες;»

«Αυτό που κατάλαβα είναι πως οι νεράιδες και τ' άλλα στοιχειά υπάρχουν σαν δυναμισμοί αλλά μ' άλλη μορφή κι' εγώ τα βλέπω με την μορφή που μου προτείνει ο εγκεφάλός μου».

«Καλά τα πήγες».

«Τι σκοπεύετε να μου κάνετε;»

«Τίποτα το σπουδαίο. Απλά θα ενισχύσουμε λίγο την δυνατότητα να μορφοποιούνται στο μυαλό σου με σταθερό τρόπο όλοι οι δυναμισμοί που υπάρχουν διάχυτοι στο σύμπαν».

«Σ' όλο το σύμπαν;»

«Όχι σ' όλο, αλλά σ' ένα αρκετά μεγάλο κομμάτι του. Τουλάχιστον αυτό που συνορεύει με τον Γαλακτώδη Δρόμο».

«Και γιατί να το κάνετε;»

«Θα σου χρειαστεί. Πρέπει να μπορείς να έρχεσαι σ' επαφή μαζί τους. Και βέβαια δεν είναι μόνο η όραση, είναι κι η ακοή, η αφή κι οι άλλες αισθήσεις σου».

«Υπονοείς ότι βρίσκομαι έξω από το ηλιακό μου σύστημα;» ρώτησε πάλι με αγωνία ο Τόμας.

«Ω ναι, βρίσκεσαι πολύ μακριά απ' αυτό», του απάντησε η φωνή.

«Πόσο μακριά;»

«Η ευρύτερη περιοχή ονομάζεται Λανιακέα κι έχει μια διάμετρο περίπου πεντακόσια εκατομμύρια έτη φωτός. Βρισκόμαστε σ' ένα πλανητικό σύστημα αποχαρκτηρισμένο, πάνω σ' έναν πλανήτη που προσομοιάζει με την Γη σας, περίπου εκατό εκατομμύρια έτη φωτός μακριά, σ' έναν άγνωστο για σας γαλαξία».

«Μόνο τόσα λίγα;» ρώτησε προσπαθώντας ν' αστειευτεί.

«Μόνο», του απάντησε ξανά η φωνή.

«Και πώς ήρθα εδώ;»

«Το ταξίδι σου κράτησε δύο μήνες. Ταξίδεψες μέσα από στρεβλωμένους χρονικά δακτυλίους που διαχειρίζονται κβαντικοί κινητήρες. Αυτά όμως θα στα πουν καλύτερα άλλοι. Εγώ βρίσκομαι εδώ για να σε προσαρμόσω στην διεπαφή σου με τον τοπικό πληθυσμό. Ο πλανήτης εδώ είναι ένα διαστρικό άσυλο και συγχρόνως ένας χώρος ειρήνης της Λανιακέα».

«Αυτό σημαίνει πως κάπου γίνονται πραγματικές μάχες;»

«Σωστά το κατάλαβες· διαφορετικά βασιλεία διεκδικούν την επικράτηση των δικών τους ιδεών».

«Και γιατί δεν την χωρίζουν; Απ' ότι κατάλαβα υπάρχει μπόλικος χώρος», συμπλήρωσε με φανερή ειρωνεία ο Τόμας.

«Είναι θέμα αρχών. Ο Υπέρτατος Κυρίαρχος δεν ανακατεύεται στις μικρές περιοχές με αποτέλεσμα οι εκπρόσωποι να ερμηνεύουν τις εντολές του κατά βούληση. Αυτό να σου αρκεί προς το παρόν».

«Εσύ αποφασίζεις. Μ' εμένα τι γίνεται;»

«Από αύριο θ' αρχίσουν να απελευθερώνονται οι αισθήσεις σου. Αυτό θα γίνεται σταδιακά και παράλληλα με την επαναφορά της μνήμης σου».

«Αυτό το τελευταίο εσείς δεν μπορείτε να το ελέγχεται;»

«Όχι, γιατί παρόλο που έχουμε στην διάθεσή μας το περιεχόμενο του εγκεφάλου σου, μας λείπει το κλειδί της αποκρυπτογράφησης. Αν προσπαθήσουμε να το πάρουμε, θα χαθεί αυτόματα το σύνολο της μνήμης. Κάτι άλλο θέλεις να με ρωτήσεις;»

«Πώς τρέφομαι;»

«Με δυναμικά κύματα ενέργειας. Αρκετά όμως για σήμερα, προσπάθησε να ξεκουραστείς. Όλες οι επιδιορθώσεις γίνονται στον ύπνο».

«Θα γίνουν κι' άλλες;»

«Βεβαιότατα» του είπε η φωνή.

«Κάποια ενημέρωση γι' αυτές;»

«Κοίταξε, πρέπει να καταλάβεις ότι βρίσκεσαι σ' ένα κόσμο πολύ διαφορετικό απ' τον δικό σου. Εδώ υπάρχουν πλάσματα διαφορετικών μορφών με τα οποία πρέπει να μπορείς να επικοινωνείς. Άρα πρέπει αρχικά να τα βλέπεις και στην συνέχεια και να επικοινωνείς μαζί τους».

«Φαντάστηκα ότι γι' αυτό θα αρκούσαν τίποτα γυαλιά και μία συσκευή μετάφρασης στο χέρι, σαν ρολόι».

«Είσαι πεντακόσια χρόνια πίσω στην δική μας εξέλιξη. Γιατί να γίνεται με εξωτερικές συσκευές όταν με μια εντολή στο DNA μπορεί ο εγκέφαλος ν' αναπτύξει τις δικές του συνάψεις κι αυτό όλο να γίνεται εσωτερικά; Δεν είναι πιο σίγουρος αυτός ο τρόπος;»

«Ναι, αλλά είναι μόνιμος», αντιτάχθηκε στα λόγια της ο Τόμας.

«Και τι φοβάσαι; Ότι όταν γυρίσεις στην πατρίδα σου θα μπορείς να μιλάς και με τις άλλες μορφές της ζωής που έχουν αναπτυχθεί εκεί; Ή φοβάσαι πως θα βλέπεις και τις νεράιδες;»

«Και αν είναι άσχημες;» ρώτησε αστεειεύμενος.

«Φοβάμαι ότι εσείς είσαστε οι άσχημοι κι όχι οι νεράιδες. Κοιμήσου τώρα κι όλα θα γίνουν στην ώρα τους. Αν δεν μείνεις ευχαριστημένος, θα κανονίσουμε να σβηστούν από την μνήμη σου όλα αυτά όταν τελειώσει η αποστολή σου».

«Γίνεται αυτό;»

«Και βέβαια γίνεται».

Όταν ξύπνησε του ήταν αδύνατο να προσδιορίσει πόση ώρα κοιμόταν. «Είναι κανείς εδώ; Είσαι η ίδια;» ρώτησε ενώ ένοιωσε σαν κάτι να τον πλησιάζει.

«Σωστά κατάλαβες. Τι θέλεις;»

«Πόση ώρα κοιμάμαι;»

«Το ρολόι δεν το βλέπεις;»

«Μα μου είπες πως είναι μια εικονική πραγματικότητα αυτό το δωμάτιο».

«Όχι όσον αφορά αυτά που βλέπεις. Απλά υπάρχουν πολλά που δεν τα βλέπεις άρα η εικόνα που συλλαμβάνεις δεν είναι ολοκληρωμένη. Ο χώρος, το κρεβάτι σου, το παράθυρο αλλά και το ρολόι στον τοίχο ανήκουν στην δική σου πραγματικότητα».

«Επειδή άλλα κατάλαβα, πόση ώρα πέρασε;»

«Τριάντα έξι ώρες. Σε δώδεκα ώρες θα ξεκινήσει η επόμενη φάση».

«Ποια είναι πάλι αυτή;»

«Η παρέμβαση στο κέντρο ομιλίας».

«Μα τώρα δεν σου μιλάω;» ρώτησε σαστισμένος.

«Όχι ακριβώς. Εγώ είμαι που σου μιλάω στην δική σου γλώσσα, όχι εσύ».

«Το ίδιο δεν είναι;»

«Τόμας με ζαλίζεις χωρίς λόγο. Όλες οι μορφές που θα συναντήσεις δεν έχουν αυτή την δυνατότητα. Πρέπει λοιπόν να είσαι καθ' όλα έτοιμος».

Ένοιωσε τα βλέφαρά του να κλείνουν.

Άνοιξε πάλι τα μάτια του ακριβώς μετά από δώδεκα ώρες. Αυτή τη φορά αισθανόταν περισσότερες παρουσίες κοντά του κι ένοιωσε ένα χέρι να ακουμπάει στο δικό του.

«Καλημέρα».

«Υπάρχει και εδώ ημέρα και νύχτα;» ρώτησε.

«Δεν προσέχεις τι σου λέω. Σου είπα ότι βρίσκεσαι σ' ένα πλανήτη πολύ κοντά σ' ομοιότητα με τον δικό σου».

«Πόσο κοντά;»

«Σχεδόν ίδιος. Δεν υπάρχουν απλά μερικές μορφές ζωής όπως στον δικό σου. Υπάρχει νερό, αέρας κι ο πλανήτης αυτός γυρίζει